II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 25. februar 1998

om den støtte, Tyskland agter at yde til oprettelse af fjernarbejdspladser ifølge 26. rammeplan for Gemeinschaftsaufgabe »Verbesserung der regionalen Wirtschaftsstruktur«

(meddelt under nummer K(1998) 585)

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(1999/686/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 92 og 93,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter at have givet de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter lejlighed til at fremsætte bemærkninger i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 93, stk. 2, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Den 30. juli 1997 indledte Kommissionen en procedure efter artikel 93, stk. 2, vedrørende bestemmelserne (Del II, punkt 2.4) om støtteintensiteter ved fremme af telearbejde i den 26. rammeplan for forbundsstatens og delstaternes fællesprogram »Forbedring af de regionale økonomiske strukturer« (Gemeinschaftsaufgabe »Verbesserung der regionalen Wirtschaftsstruktur«). Tyskland blev informeret herom ved brev SG(97) D/7104 af 18. august 1997. De øvrige medlemsstater og andre interesserede parter blev ved offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* opfordret til at fremsætte deres bemærkninger ([1]).

Tyskland fremsatte sine bemærkninger i brev af 17. september 1997. Kommissionen har ikke modtaget bemærkninger fra de øvrige medlemsstater eller andre interesserede parter.

([1]) EFT C 341 af 11.11.1997, s. 4.

II

Fællesprogrammet »Forbedring af de regionale økonomiske strukturer« er den vigtigste regionalstøtteordning i Tyskland. Anvendelsesbestemmelserne for denne generelle ordning fastsættes for bestemte tidsrum i de såkaldte rammeplaner. I overensstemmelse med artikel 93, stk. 3, blev Kommissionen den 19. februar 1997 informeret om den 26. rammeplan, der dækker perioden 1997-2000 (2001). Kommissionen har godkendt alle de ændringer, rammeplanen medfører, med undtagelse af bestemmelserne om støtte til fremme af investeringer i fjernarbejdspladser. Tyskland har meddelt Kommissionen, at rammeplanen først vil blive anvendt, når Kommissionen har givet sin accept heraf.

I henhold til rammeplanen kan der kun ydes regional investeringsstøtte til fremme af investeringer i fjernarbejdspladser, hvis både investorvirksomhed og fjernarbejdspladsen ligger i et støtteberettiget område. Støtteintensiteten fastsættes med udgangspunkt i det område, hvori investorvirksomheden, hvormed fjernarbejdspladsen skal forbindes, er placeret. Hvis en virksomhed, der ligger i et støtteberettiget område, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a), investerer i fjernarbejdspladser i et område, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra c), anvendes den maksimale støtteintensitet for det område, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a). Den maksimale støtteintensitet i de østtyske regioner, der modtager støtte i henhold til artikel 92, stk. 3, litra a), udgør 35 % brutto (50 % for SMV's investeringer), mens den udgør 18 % brutto (28 % for SMV's investeringer) for de områder i Vesttyskland, der modtager støtte i henhold til artikel 92, stk. 3, litra c).

Ved indledningen af proceduren anførte Kommissionen, at bestemmelserne om regional investeringsstøtte frem for alt blev indført for at skabe nye arbejdspladser og henholdsvis nye indkomstmuligheder og en øget regional efterspørgsel i dårligere stillede områder, og at de maksimale støtteintensiteter for investeringsstøtte derfor skulle rette sig efter de områder, hvor investeringerne faktisk foretages, og fjernarbejdet faktisk skabes. Kommissionen mente desuden, at muligheden for at yde en støtte til oprettelse af fjernarbejdspladser i områder, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra c), af samme omfang som den støtte, der ydes i områder, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a), kunne resultere i, at der ikke blev skabt et incitament til at foretage denne type investeringer i de dårligst stillede områder.

III

Tyskland mener, at investeringer i fjernarbejdspladser primært har nyttevirkninger i det område, hvor investorvirksomheden er beliggende. For sådanne investeringers vedkommende skal det derfor altid være de støtteintensiteter, der gælder for det område, hvor investoren og ikke fjernarbejdspladsen ligger, som skal finde anvendelse, hvis der i begge tilfælde er tale om støtteberettigede områder. Virksomheder, der er beliggende i et støtteberettiget område, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra c), og investerer i telearbejdspladser i et område, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a), vil således udelukkende kunne modtage støtte med den lavere intensitet, der gælder for det sted, hvor virksomheden er beliggende.

Tyskland anfører desuden, at der i den forbindelse ikke vil være nogen risiko for, at støtte fra et støtteberettiget område, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a), vil blive anvendt til et andet formål i et område, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra c). Når der er tale om støtte til investeringer i forskellige delstater, skal mindst to delstater principielt samarbejde om og sammen finansiere støtten, hvorfor den myndighed, der har ansvaret for det støtteberettigede område, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a), altid vil kunne sørge for, at en støtte ikke misbruges til at skabe arbejdspladser i den anden delstat.

Endelig gør Tyskland gældende, at fjernarbejdets positive virkninger med hensyn til innovation og konkurrenceevne altid kommer investorvirksomheden til gode, mens omfanget af investeringer på fjernarbejdspladsen i reglen er af mere begrænset karakter. Hvis bestemte fagfolks arbejdskraft ikke kan erhverves i et område, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a), kan en investorvirksomhed i et område, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a), være tvunget til at give disse fagfolk mulighed for at arbejde på deres bopæl i et område, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra c), hvis den skal sikre sig deres arbejdskraft.

IV

Den bestemmelse, hvorefter det er tilladt at anvende støtteintensiteter for investeringer i fjernarbejdspladser, der overskrider det støtteloft, som gælder i den region, hvor fjernarbejdspladsen skal etableres, kan ikke kategoriseres som forenelig med fællesmarkedet. De særligt høje støtteintensiteter, der er tilladt med henblik på at fremme den regionale udvikling i dårligt stillede områder, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a), har til formål at forbedre en usædvanlig lav levestandard og afhjælpe en alvorlig underbeskæftigelse. Det er derfor kun foranstaltninger med en intensitet, som udelukkende er tilladt i områder omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a), der kan komme i betragtning som investeringsstøtte til forbedring af levestandarden og oprettelse af nye arbejdspladser i dette støtteberettigede område. Investeringer, som virksomheder foretager i et sådant støtteberettiget område med henblik på rent teknisk at indrette og tilkoble fjernarbejdspladser i et andet støtteberettiget område, der udelukkende kan komme i betragtning ved støtte efter artikel 92, stk. 3, Litra c), bidrager ikke til at øge beskæftigelsen eller generelt at forbedre levestandarden i det område, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a). Beskæftigelsen øges udelukkende i det område, hvor arbejdstageren bor, og foranstaltningerne får primært indflydelse på BNP per capita dér, hvor arbejdstageren har sine udgifter.

Det er korrekt, at adgangen til fagfolk kan være et udslaggivende element i innovations- og konkurrenceevnen hos en virksomhed, der investerer i områder, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a). Hvis sådanne specialister ikke er til rådighed på det lokale arbejdsmarked og ikke kan bevæges til at flytte ved attraktive lønninger, giver oprettelsen af fjernarbejdspladser helt klart investorvirksomheden mulighed for at knytte ressourcer, som allerede findes i mere udviklede områder, til sig.

Denne fremgangsmåde vil imidlertid primært påvirke det regionale BNP per capita og beskæftigelsen i de områder, hvor fjernarbejderen bor, og hvor der ikke findes nogen graverende underbeskæftigelse, men hvor fjernarbejderen har sine udgifter. Denne overvejelse danner grundlag for Kommissionens henstilling om at fremme fjernarbejde i dårligere stillede områder, så arbejdstagerne får mulighed for at kunne tilbyde deres arbejdskraft til virksomheder i bedre stillede områder uden at måtte forlade deres bopælskommune. Derved kan befolkningstallet i de dårligere stillede områder stabiliseres, og det regionale BNP forhøjes med fjernarbejdernes indtægter [1].

Tyskland går åbenbart ud fra, at myndighederne i et område, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a), altid vil forvente, at myndighederne i det område, hvor arbejdspladsen skal oprettes, vil yde et bidrag til investeringsstøtten svarende til de investeringer, der foretages i sidstnævnte område.

Den pågældende bestemmelse vil således give områder, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra c), mulighed for at yde støtte til oprettelse af fjernarbejdspladser i deres egne områder med en intensitet, der kun er tilladt i områder, der er omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a). En sådan mulighed vil imidlertid reducere det incitament, som ønskes opnået med en højere investeringsstøtte til de dårligst stillede områder, og kunne bidrage til en udvikling, hvor det hovedsageligt er investeringer i arbejdspladser til mindre kvalificeret arbejdskraft, der kan tiltrækkes, mens de mere kvalificerede personer, der på grund af deres stilling på arbejdsmarkedet ikke er henvist til at flytte

[1] Se uddybende undersøgelse til hvidbogen i Social Europe, supplement 3/95.

til mindre attraktive områder, ville blive boende i de mere udviklede områder. Dermed vil der ikke være noget incitament til at få frem for alt personer med sagkundskab inden for ingeniørområdet, software, ledelse og virksomhedsrådgivning og med en løn, der ligger over gennemsnittet, til at flytte til dårligere stillede områder og således bidrage til en afbalanceret social og økonomisk udvikling i disse områder.

V

Kommissionen må derfor konkludere, at den bestemmelse i den 26. rammeplan for fællesprogrammet »Forbedring af de regionale økonomiske strukturer«, hvorefter det er tilladt at yde støtte til investeringer i fjernarbejdspladser med en intensitet, der overstiger støtteloftet for det område, hvor arbejdspladsen skal oprettes, ikke er forenelig med fællesmarkedet og derfor ikke må finde anvendelse —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den 26. rammeplan for fællesprogrammet »Forbedring af de regionale økonomiske strukturer« er i det omfang, det er tilladt at yde støtte til investeringer i fjernarbejdspladser med en intensitet, der overstiger det tilladte støtteloft for det område, hvor fjernarbejdspladserne skal oprettes, ikke forenelig med fællesmarkedet.

Artikel 2

Den i artikel 1 omhandlede ordning må ikke finde anvendelse. Tyskland skal kræve eventuelle støttebeløb, der allerede måtte være ydet på grundlag af en foreløbig anvendelse af den i artikel 1 omhandlede ordning, tilbagebetalt. Tilbagebetalingen skal ske i overensstemmelse med de efter tysk ret gældende procedurer og bestemmelser, idet der beregnes morarenter fra og med den dag, hvor støtten blev ydet, med en rentesats svarende tiI den referencesats, der anvendes ved vurderingen af regionale støtteordninger.

Artikel 3

Senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning underretter Tyskland Kommissionen om de foranstaltninger, Tyskland har truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 4

Denne beslutning er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. februar 1998.

På Kommissionens vegne

Karel VAN MIERT

Medlem af Kommissionen